

Predica de la Krefeld
Duminică, 4 februarie 2007, 10.00

Ewald Frank

[...] Într-o zi îl vom ruga și pe fratele Russ să spună câteva cuvinte. Dumnezeu l-a binecuvântat, și Cuvântul este întotdeauna același, indiferent de către cine este citit și prezentat.

Deja vi s-a urat bun venit din inimă, și noi așa o și dorim. Noi credem că Dumnezeu Își cheamă împreună poporul Lui din toate popoarele, limbile și națiunile, după cum Dumnezeu în prima promisiune i-a făgăduit lui Avraam: „...toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine”. Și cum a expus-o Pavel în Galateni 3, că neamurile au fost binecuvântate prin Isus Hristos, că noi avem privilegiul ca la sfârșitul vremii harului să auzim adevăratele cuvinte ale lui Dumnezeu, să le credem și să le primim descoperite – este un semn sigur că noi am găsit har la Dumnezeu.

[fratele Frank îi amintește pe cei care au sunat să transmită salutări]. În total, au fost conectate 180 calculatoare. Nu se știe câte mii au ascultat și au văzut împreună cu noi. Fratele Ioan a anunțat deja ce va face și ce a făcut Dumnezeu, și fratele Daniel ne-a scris un e-mail de dimineață, [în care ne-a spus că] în România au fost 66 de conectări, iar copiii lui Dumnezeu din toată țara au ascultat și au văzut ieri împreună cu noi. Apoi el scrie aici că predicatorul din biserica pentecostală a declarat în public că „Niciodată înainte noi n-am mai avut Cuvântul lui Dumnezeu predicat cu o asemenea autoritate”. Cuvântul lui Dumnezeu este în sine absolutul, autoritatea dumnezeiască. Nu Moise a fost autoritatea, ci Dumnezeu și Cuvântul lui Dumnezeu a fost și

este autoritatea.

[fratele Frank îi amintește pe alți frați care au trimis salutări] Suntem pur și simplu mulțumitori că avem posibilitatea să ajungem toată lumea. A trebuit să mă gândesc cum a călăuzit și condus Dumnezeu totul... și diferitele etape din anii trecuți. Nimeni n-a putut face ceva pentru a deveni o parte din planul lui Dumnezeu de mântuire. S-a împlinit ceea ce a făgăduit Dumnezeu.

Înainte de a intra în cercetarea Cuvântului, dați-mi voie să vă spun următorul lucru. Cu voia lui Dumnezeu, excursia în Israel, de anul acesta, dacă se anunță destule persoane, va avea loc din 7-17 mai. Călătoria din perioada paștelui va fi din vinerea mare până în luna paștelui, dacă vrea Domnul și trăim. Dacă vrea Domnul, Vinerea mare vom fi în Berlin, sâmbătă în Praga, în Salzburg duminică, în Boblingen în luna paștelui... ca să-i includem pe toți. Și nădăjduim că Dumnezeu va dărui har la aceasta și unii dintre cei care locuiesc în împrejurimi, să poată veni și să participe la adunări.

Avem apoi relatări din toată lumea despre ceea ce face Dumnezeu. Nu putem intra în acestea, dar suntem foarte mulțumitori pentru ceea ce a făcut Dumnezeu. Și dacă primim relatări că dușmanul lucrează și el, atunci aceasta se întâmplă numai pentru ca cei adevărați să fie descoperiți, și să-și păstreze starea lor în Cuvânt, și pentru totdeauna să creadă ceea ce spune Cuvântul lui Dumnezeu. Astăzi aș dori să citesc niște citate despre ceea ce ne-a dat Dumnezeu pe drum chiar de la început. Privesc la mulți ani din urmă... Mă voi ocupa pe scurt de aceasta, numai ca să primiți o vedere de ansamblu, să vedeți în ce fel ne-a însoțit Dumnezeu chiar de la început, ne-a dăruit și descoperiri, și a vorbit în mijlocul nostru.

Următoarele le-am scris, și vi le voi citi:

„Iată, AȘA VORBEȘTE DOMNUL, poporul Meu, fi i aten i la marea Mea lucrare pe care o fac în aceste zile”. 31 decembrie 1966

„Iată, AȘA VORBEȘTE DOMNUL, poporul Meu, copiii Mei, fi i aten i în acest ceas, căci Eu vreau să vorbesc cu voi așa cum am făcut-o din vechime”. 31 decembrie 1967

„Poporul Meu, copiii Mei, aleșii mei, v-am adunat la o masă pregătită”. 11 februarie 1968

„Iată, AȘA VORBEȘTE DOMNUL, poporul Meu, aleșii mei, Eu sunt în mijlocul vostru. Deși picioarele voastre mai sunt încă pe acest pământ, dar voi sunte i aduna i în locuri cerești”. 2 noiembrie 1969

Am ales numai câte una din mesajele pe care ni le-a dat Dumnezeu, din fiecare an.

„Iată, AȘA VORBEȘTE DOMNUL, poporul Meu, ascultă vocea Mea în vremea aceasta. Voi trăi i într-o vreme strălucită și minunată. Din fiecare ară Eu înșir mădular după mădular. Eu le adaug Miresei Mele ca pe niște pietre scumpe, și nu pentru gloriificarea unui om”. 15 august 1970

„Iată, AȘA VORBEȘTE DOMNUL, poporul Meu, copiii Mei, aleșii Mei, Eu am lucrat în Mijlocul vostru într-un mod puternic”. 22 septembrie 1971

„Iată, AȘA VORBEȘTE DOMNUL, poporul Meu, Eu am pus piatra de temelie în mijlocul vostru, temelia a fost clar și limpede descoperită în zilele acestea. Eu am vegheat gelos asupra lucrării Mele. N-am îngăduit ca grani ele să fie mutate”. 1 noiembrie 1972

„Iată, AȘA VORBEȘTE DOMNUL, aici este locul descoperirii Mele, și dacă am acum un vas în mijlocul vostru, dacă l-am împodobit minunat și l-am pregătit, când vede i credincioșia din toate păr ile, atunci lua i seama, la lucrarea pe care o fac, și asculta i glasul Meu”. 15 iunie 1973

„Iată, AȘA VORBEȘTE DOMNUL, Mireasa Mea a fost dispre uită ca o mică flacără, de multe ori, aici pe pământ. Și

lumina a fost pusă sub obroc. Dar v-am pus ca lumina neamurilor, ca lumină pentru cei pierduți". 6 octombrie 1973

„Iată, AȘA VORBEȘTE DOMNUL, sfânt este locul acesta, și sfânt este poporul Meu. Vedeți cum i-am ridicat pe toți... ei stăteau acolo, înaintea Mea, și Eu am împărțit daruri minunate, ați primit veșminte minunate din mâinile Mele". 27 aprilie 1974

„Iată, AȘA VORBEȘTE DOMNUL, poporul Meu, hotărârea s-a luat, ceasul Carmelului este aproape". 11 septembrie 1974

„Poporul Meu, n-am fost Eu înălțat pentru voi? Nu am mers eu la cruce pentru voi? Nu am dat tot ce-a trebuit pentru mântuirea voastră? Nu v-am dat Eu hrană?" 11 ianuarie 1975

„Iată, AȘA VORBEȘTE DOMNUL, poporul Meu, cu adevărat voi ați auzit mesajul vulturului. Voi ați auzit cuvântul îngerului, evanghelia Mea veșnic valabilă, care a fost dinaintea întemeierii lumii. Și iată, voi sunteți poporul, turma care va vedea când va fi așezată piatra de încheiere, și veți ajunge la desăvârșire". 2 iunie 1975

„Iată, AȘA VORBEȘTE DOMNUL, sfinții Mei, Mireasa mea, adunată în acest loc unde Mi-am ridicat locul Meu de închinare. V-am spus înainte, că Eu, pentru slava crucii Mele, voi aduce perle din multe țări; pentru slava crucii Mele, nu pentru slava unui om. Și vedeți acest lucru împlinit în acest loc. Căci legământul Meu, curcubeul legământului Meu este întins peste voi. Eu am vorbit neamurilor, am binecuvântat Mireasa Mea, Mi-am descoperit Cuvântul, dat pentru locașul Meu de închinare".

Încă două:

„Iată, AȘA VORBEȘTE DOMNUL, poporul Meu, am ieșit ca să vă binecuvânteze, să vă vizitez din înălțime. Am venit la voi cu strălucirea razelor Mele. V-am vorbit. Rămâneți sub curcubeul legământului Meu, rămâneți sub razele Mele." 21 septembrie 1975

„Iată, AȘA VORBEȘTE DOMNUL, robul Meu, roagă-te pentru fratele și sora Schmidt, pe care i-am adus dintr-o țară

îndeapărtată, spre slava crucii Mele. I-am pus ca perle, acolo, unde a stat Capul Meu, unde a fost cununa Mea de spini - acolo au fost puși ei. De aceea, ruga i-vă în acest loc și roagă-te pentru ei". 24 septembrie 1975. Poate încă una:

„Iată, AȘA VORBEȘTE DOMNUL, poporul Meu, fi i mângâia i în ceasul acesta, căci iată, harul Meu este peste voi. Și Eu am plănuțit aceste ceasuri și aceste zile. Harul Meu este peste voi, și mereu Eu vă vizitez. O, de vi s-ar deschide ochii, și de a i putea vedea curcubeul legământului meu întins peste locul acesta tot timpul. Și nu numai aceasta, ci Eu sunt aici și în Stâlpul de nor, și Mi-am ridicat tabăra peste platformă. Eu sunt cu voi". 15 aprilie 1976

Am citit aceste 14 profeții sau mesaje, ca să știți, cei ce n-ați trăit împreună cu noi așa direct începutul aici, că Dumnezeu, într-adevăr de la început a fost cu noi și între noi. Și chiar și întreruperea din 1979 a fost folosită de Dumnezeu pentru ca și mai multe națiuni să audă Cuvântul Domnului. În 1979 eu vizitasem exact 86 de țări. Acum sunt 136. Dumnezeu știe exact ce face, și ce permite, fie că ne place sau nu. Totul trebuie să treacă pe lângă Dumnezeu. Și așa cum poporul Israel a trecut prin încercări și a fost ținut rob, dar Dumnezeu a dat făgăduința că-l va conduce înapoi. Și când s-a împlinit timpul Dumnezeu i-a condus înapoi, templul a fost iarăși zidit, apoi poporul Israel a fost iarăși împrăștiat în toată lumea, în anul 70 după Hristos. Și iată că la sfârșitul zilelor, ei s-au întors din 143 de țări ale pământului, în pământul făgăduinței, în pământul părinților lor. Dumnezeu repară toată paguba. Cea mai mare pagubă pe care o pregătește Dușmanul, sau crede că a făcut-o, pe aceasta Dumnezeu o repară din nou. Și noi credem că Biserica Domnului înțelege din ce în ce mai mult, că noi numai cu teamă dumnezeiască putem asculta Cuvântul Domnului și să-l primim descoperit. Frica de Dumnezeu este începutul înțelepciunii divine. Și aceluia

care nu respectă Cuvântul lui Dumnezeu, nu-i poate fi descoperit. Numai celui care primește Cuvântul în credință, îi poate fi descoperit prin Duhul.

Și, așa cum am auzit ieri din aceste afirmații ale fratele Branham, pe care aș dori să le citez din nou, este vorba să nu ordonăm greșit Cuvântul. Și aici s-ar putea spune: trebuie să fim atenți exact la aceasta: de exemplu unde scrie „*când Se va arăta* [„descoperi” - în germ.] *Fiul omului*” și unde este scris „*Când va veni Fiul Omului (...) și va ședea pe scaunul de domnie al slavei Sale*”. Pur și simplu a ordona biblic [Cuvântul] în contextul din care face parte, pentru a putea reda totul, cu adevărat totul ordonat biblic. Noi am vorbit aici despre acest lucru. Dacă în Sfânta Scriptură își găsesc întrebuintărea cele patru titluri de fiu ale Domnului nostru, Fiul lui Avraam, Fiul lui David, Fiul lui Dumnezeu, Fiul Omului, atunci acest lucru este făcut cu un scop, atunci aceasta așa trebuie să fie – aparține de rânduiala divină. Noi nu putem intra în amănunte, însă este pur și simplu așa... Dacă Domnul nostru spune „*Dar dacă ați vedea pe Fiul omului suindu-Se unde era mai înainte?*” atunci acolo nu poate sta „Fiul lui David” „Fiul lui Dumnezeu” – acolo trebuie să stea Fiul Omului, căci deja în tot Vechiul Testament, ca Domn El s-a descoperit în chipul unui om, între oameni, a umblat în grădina Edenului, l-a creat pe om după chipul Său, S-a descoperit profetilor, a șezut cu Avraam, și a luat cina cu el.

Dacă citim [despre] Fiul lui Dumnezeu, acesta este cuvântul potrivit în locul respectiv. Dacă citim [despre] Fiul lui David, acesta este cuvântul potrivit în locul respectiv. Dacă citim [despre] Fiul Omului, acesta este cuvântul potrivit în locul respectiv. Totul aparține acolo unde este scris. De aceea a dat și fratele Branham acest avertisment serios.

Apoi, să nu scoatem din context vreun cuvânt, și să nu

răstălmăcim arbitrar vreun cuvânt. În aceasta a constat pierzarea tuturor denominațiilor: atâta au interpretat Cuvântul, până n-a mai rămas nimic din acesta. Ceea ce a mai rămas au fost răstălmăcirile. Și până în ziua de azi, întreaga creștinătate, toate bisericile, bisericile libere, au devenit prizonieri ai propriilor răstălmăcirilor pe care le-au făcut și le-au dat mai departe. Și de aceea, Cuvântul trebuie predicat – Cuvântul original – pentru ca oamenii să fie scoși din interpretări și mutați în slobozenia copiilor lui Dumnezeu.

Doresc să amintesc acum și celelalte cinci puncte, pe care le-a spus fratele Branham:

1. trebuie să se întâmple la vremea Lui.

Domnul spune „*Vremea Mea n-a sosit încă, dar vouă vremea totdeauna vă este prielnică*”. Trebuie să se întâmple la vremea Lui, conform Cuvântului și vocii Sale. Și de aceea, în acest loc noi nu vom avea un program propriu, ci rămânem o parte a lucrării lui Dumnezeu până la sfârșit, și Dumnezeu va dărui har în această direcție.

2. trebuie să fie conform Cuvântului Său. Trebuie să se poată verifica. Dacă frații și surorile noastre din Berea cercetau Sfintele Scripturile când predicau apostolii, atunci n-o făceau pentru că ei nu credeau ce se predica, ei credeau ce se predica, dar doreau să fie siguri că-și puteau pune piciorul credinței pe textele biblice, și că nu credeau numai pentru că a spus-o Pavel, ci credeau pentru că Dumnezeu a spus-o în Cuvântul Său.

3. trebuie să fie persoana aleasă de El. Dumnezeu alege! Dumnezeu l-a ales pe Avraam, din Ur, din Caldeea. Da. El slujea altor dumnezei, împreună cu Terah și care-au mai fost acolo. Da... Și deodată Domnul a venit și l-a vizitat. Chemare, alegere, trimitere – totul dintr-o dată. Frați și surori, Dumnezeu ne-a dăruit oameni care au avut o

legătură personală și o relație cu Dumnezeu. Și toți au fost în concordanță, în mărturiile lor. Dacă ne gândim pe ce durată s-a întins scrierea Vechiului Testament, și scriitorii au fost diferiți, au scris în timpuri diferite, în locuri diferite – și totul este într-o armonie minunată.

Apoi punctul pe care fratele Branham l-a evidențiat:

4. trebuie ca mai întâi să fie descoperit profetul Lui. Dumnezeu a avut întotdeauna numai un profet, iar când erau în majoritate, erau profeti pe care nu i-a trimis Dumnezeu. Și de aceea, despre profetii mincinoși nu scrie nici măcar o dată cuvântul „rob”. Nici o singură dată. Oriunde am citi, în profetul Ieremia, în Ezechiel, în toată Biblia, în Vechiul și în Noul Testament, numai în legătură cu adevărații profeti avem termenul de „robii Mei, profetii”. *„Nu vă atingeți de unșii Mei, - a zis El - și nu faceți rău profetilor Mei!”* Și astfel recunoaștem că Dumnezeu a avut robii și profetii Lui – profeti ca să primească Cuvântul, robi ca să-L slujească pe Domnul și să poată da mai departe Cuvântul. Și apoi Petru scrie despre profetii Vechiului Testament că „ei nu și-au slujit lor înșiși, ci nouă, peste care a venit harul lui Dumnezeu”. Și Apoi apostolul Pavel scrie *„care n-a fost făcută cunoscut fiilor oamenilor în celelalte veacuri, în felul cum a fost descoperită acum sfinților apostoli și profeti...”*. Uitați-vă de câte ori a folosit Pavel cuvântul „rob” referindu-se la sine. „Eu, un apostol al lui Isus Hristos, un rob”. Pretutindeni s-a denumit pe sine rob. Deja în prima epistolă, către romani: *„Pavel, rob al lui Isus Hristos, chemat să fie apostol, pus deoparte ca să vestească Evanghelia lui Dumnezeu...”* Și acum vine motivarea: *„pe care o făgăduise mai înainte prin profetii Săi în Sfintele Scripturi”*. Nu o evanghelie oarecare, ci evanghelia lui Dumnezeu, evanghelia lui Isus Hristos, Domnul nostru. Și astfel avem concordanța deplină între Vechiul și Noul Testament, de la înștiințări și

făgăduințe până la împlinirea lor, până la desăvârșire, când Domnul Își va încheia lucrarea Sa de răscumpărare, așa cum și-a încheiat și lucrarea de creație. Totul este sub control, deși nouă [ni se pare că] durează prea mult. Dar închipuiți-vă: dacă ușa harului ar fi fost închisă acum 40 de ani, câți ar fi rămas pe dinafară. Să fim recunoscători pentru fiecare zi pe care ne-o dăruiește Dumnezeu. Să fim recunoscători pentru fiecare suflet care va mai fi chemat afară.

Și ca să amintesc și aceasta: Dacă cineva citește noțiunea „seceriș” în sfânta Scriptură, atunci trebuie să fie atent când Domnul vorbește despre secerișul care are loc în tot timpul harului, și când vorbește El despre secerișul de la sfârșitul veacului. Și acest lucru este foarte important. Dacă de exemplu citim în evanghelia lui Luca, avem acolo cerința ca Domnul să trimită lucrători la secerișul Său. Luca 10.1: *„După aceea Domnul a mai rânduit alți șaptezeci de ucenici, și i-a trimis doi câte doi înaintea Lui, în toate cetățile și în toate locurile, pe unde avea să treacă El”*. Avem aici primul punct: Domnul își trimite solii în acel oraș, în acea țară în care El însuși dorește să vină. El îi trimite și merge cu ei. Oamenii văd doar solul, dar Dumnezeu trimite solul pentru a aduce mesajul Său. Noi am trăit-o și în cazul fratelui Branham: el a fost solul care a trebuit să aducă un mesaj. Și așa cum toți profetii erau gura Domnului, tot așa și fratele Branham, în vremea noastră, a fost gura lui Dumnezeu. Dar ascultați ce scrie aici mai departe în v. 2 din Luca 10: *„Și le-a zis: Mare este secerișul, dar puțini sunt lucrătorii! Rugați dar pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Său”*. Deci aici, El trimite pentru ca sămânța să fie semănată și recolta să fie strânsă. Dacă citim, în comparație cu aceasta, din Matei 3, din ceea ce a vorbit Ioan Botezătorul profetic și a spus cu privire la sfârșit – să citim următoarele în Mat. 3 de la v. 11: *„Cât*

despre mine, eu vă botez cu apă, spre pocăință; dar Cel ce vine după mine, este mai puternic decât mine, și eu nu sunt vrednic să-I duc încălțămintele. El vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc”. Apoi ascultați bine vă rog, v. 12: „**Acela Își are lopata în mână, Își va curăți cu desăvârșire aria, și Își va strânge grâul în grânar**; dar pleava o va arde într-un foc care nu se stinge”. Acesta este deja sfârșitul, nu ceea ce s-a întâmplat acum două mii de ani și este în urma noastră, ci omul lui Dumnezeu vorbește aici deja despre ceea ce se va întâmpla la sfârșit. Să citim în Mat. 13. Aici ne este spus de câteva ori ce va fi la sfârșit. Domnul își va curăța cu desăvârșire aria Lui, și la sfârșit nu mai este vorba numai despre lucrătorii din vie... Am auzit în introducere, că Domnul este Vița și noi suntem mlădițele. Aici, se vorbește despre seceriș, și anume: Mat. 13:37: „*El le-a răspuns: Cel ce seamănă sămânța bună, este Fiul omului. Țarina, este lumea; sămânța bună sunt fiii Împărăției; neghina, sunt fiii Celui rău. Vrăjmașul, care a semănat-o, este Diavolul; secerișul, este sfârșitul veacului...*”. Și numai acum, pentru sfârșit, vine vorba despre secerători, care sunt îngerii. Aceasta este pur și simplu foarte important, să știm despre ce moment, despre ce timp este vorba, când ne spune ceva Cuvântul lui Dumnezeu. Apoi continuă în versetul 40: „*Deci, cum se smulge neghina și se arde în foc, așa va fi și la sfârșitul veacului*” – nu în toată perioada harului, ci la sfârșit, în ultima perioadă, la sfârșitul ultimei perioade așa va fi. Și ascultați ce se va întâmpla la sfârșit. Matei 13 v. 41: „*Fiul omului va trimite pe îngerii Săi, și ei vor smulge din Împărăția Lui toate lucrurile, care sunt pricină de păcătuire și pe cei ce săvârșesc fărădelegea*” – nu pe lucrătorii care au fost trimiși în recoltă, ci îngerii. Sarcina noastră nu este să pomenim pe frați pe nume și să spunem că „acesta face asta și cealaltă”. Asta nu-i deloc treaba noastră. Datoria noastră

este vestirea evangheliei veșnic valabile, și toate celelalte le va face Dumnezeu la vremea Lui, fără ca noi să trebuiască să ne îngrijorăm de aceasta.

Și aici avem cuvântul „fărădelege”. Pentru fiecare legătură din sfânta Scriptură există întotdeauna un cuvânt-cheie. În Mat. 7 avem același cuvânt, pe care-l va spune Domnul celor ce pot arăta de toate – semne și minuni – dar pe care Domnul însuși deja înainte îi numește profeți mincinoși. Mat. 7.15: *„Păziți-vă de profeți mincinoși. Ei vin la voi îmbrăcați în haine de oi, dar pe dinăuntru sunt niște lupi răpitori”*. Și apoi Domnul spune: *„Îi veți cunoaște după roadele lor”*. V. 21: *„Nu orișicine-Mi zice: „Doamne, Doamne!” va intra în Împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri”*. În v. 23 citim: *„Atunci le voi spune curat: Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelege”*. Semne și minuni, și totuși, lucrători ai fărădelegii. Și cu aceasta, trebuie mers neapărat la toate celelalte texte biblice, până la 2 Tes. 2, unde este vorba de antihrist, ca „omul fărădelegii” care se ridică mai presus de tot ce este referitor la Dumnezeu sau slujbă divină și care spune despre sine că este Dumnezeu. Deci, acești domni au rămas în aceeași învățătură, sub aceeași influență a omului fărădelegii – ei înșiși n-au acceptat corectarea Cuvântului. Și fără să judecăm, noi nu vrem să smulgem nimic – vrem să lăsăm totul până la seceriș... Dar toți bărbații mari, în toate mișcărilor și adunările carismatice, toate se pot referi la fratele Branham... Poate nu cei din „al treilea val”, dar cei din primul și al doilea val al trezirii, se pot referi cu toții la fratele Branham, dar ei l-au declarat mincinos înaintea poporului. Ei au spus în public că el are o învățătură falsă, care nu trebuie crezută. Chiar DuPlessis, acest Mr. Penticost care în 1964 a fost la Roma... Am fost și eu acolo, am fost împreună cu el. El

a declarat în public și a spus: „Știm că fratele Branham este un profet, dar învățătura lui este otravă pentru popor”. Cum se împacă aceste două lucruri? Este imposibil. Dacă un om este un profet, atunci el este gura lui Dumnezeu, atunci a primit Cuvântul descoperit, și Scriptura depune mărturie despre aceasta, că el este gura lui Dumnezeu.

Dar, merge mai departe, iubiți frați și surori, În cartea Faptelor s-a ajuns la momentul că apostolilor li s-a spus „Nu mai aveți voie să predicați în Numele lui Isus. Nu mai aveți voie să faceți nimic în Numele lui Isus”. Cunoașteți cu toții cartea Faptelor, o puteți citi – a izbucnit prigoana și li s-a poruncit să nu mai predice nimic în Numele lui Isus Hristos. Fapte 4 – și punctul culminant este în v. 18: „*Și după ce i-au chemat, le-au poruncit să nu mai vorbească cu nici un chip, nici să mai învețe pe oameni în Numele lui Isus*”. Da. Acum o avem. Dar Domnul nostru a spus în Mat. 28 „Duceți-vă în toată lumea și învățați toate popoarele”, învățați toate popoarele.” Iar acum apostolii nu mai aveau voie să învețe folosind Numele lui Isus. Frați și surori, o spun azi: toată mișcarea carismatică se îndreaptă către ecumenism, se întoarce la Roma. Și vine momentul când... și fratele Branham a spus-o, că va fi în ultima perioadă de timp, când se vor întâmpla lucrări puternice, și ni se va interzice să predicăm pentru că nu facem parte din globalizarea comună mondială, pentru că nu vrem să ne supunem Romei și botezului roman. Așa este scris în istoria bisericii: crezul roman de botez, în formula „în Numele Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt”. Noi nu credem într-un crez roman de botez. Noi credem crezul de botez așa cum ne-a fost lăsat în sfânta Scriptură. Și fiecare botez, de la înființarea bisericii nou testamentare s-a întâmplat în Numele Domnului Isus Hristos. Și biserica catolică învață că toți cei ce

sunt botezați în formula „în Numele Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt” nu mai au nevoie să fie rebotezați, este suficient pentru că au fost botezați cu botezul valabil în biserica romano-catolică. Nici un luteran nu mai are nevoie să se lase rebotezat – el deja este botezat așa cum îi place bisericii romane. Acum avem punctul principal, și ascultați în Numele Domnului: chemarea afară și despărțirea va fi ascultată, vor profita de ea și se vor orienta după ea numai cei care au înțeles cu adevărat că nu fratele Branham a spus într-o zi „Acum eu vreau să apar pe scenă”, ci Dumnezeu Atotputernic a fost Cel care s-a coborât ca, înaintea revenirii lui Isus Hristos, să conducă inimile copiilor lui Dumnezeu înapoi la credința părinților de la început. Și aici ne gândim cu adevărat la cuvântul din 1 Împ. 18.37, când profetul Ilie a strâns poporul, a zidit altarul, a adus jertfa, și s-a rugat Domnului Dumnezeu: *„Fă să se știe astăzi că Tu ești Dumnezeu în Israel, că eu sunt slujitorul Tău..”*. Și după aceea venit confirmarea din cer. Și apoi este scris *„Când a văzut tot poporul lucrul acesta, au căzut cu fața la pământ”*, și au dat slavă lui Dumnezeu, pentru că Domnul le-a întors inimile înapoi.

Și noi trebuie să deosebim aici: sunt foarte mulți în cadrul mesajului care merg așa de departe încât spun că mesajul este constituit din fiecare afirmație a fratelui Branham. Și aceștia trec pe lângă Biblie. Apoi, noi avem privilegiul, înaintea Dumnezeului Atotputernic, să spunem că fiecare predică, pe care a ținut-o omul lui Dumnezeu a venit din sfânta Scriptură și ne-a dus înapoi la sfânta Scriptură – și astfel noi credem conform Scripturii. Și pentru aceasta putem să-I mulțumim lui Dumnezeu că avem acest privilegiu de a fi lucizi, și tot ceea ce ne-a făgăduit și ne-a dat Dumnezeu primim în credință. Dacă noi trebuie să vorbim în locul acesta

într-un mod atât de clar [direct] aceasta se întâmplă pentru a da strigarea de trezire, ca și ultimii să înțeleagă că învățătura a ieșit din Ierusalim, nu de la Roma, și Cuvântul lui Dumnezeu a ieșit din Ierusalim, nu de altundeva, și că noi trebuie să ne întoarcem la învățătura de la început, la izvor... Și vestirea de astăzi trebuie să fie în acord cu vestirea de ieri. Trebuie să existe o armonie dumnezeiască de la început până la sfârșit. Noi știm, de asemenea, că trebuie să vină și prilejuri de păcătuire. Domnul a spus și lucrul acesta în Luca 17.1. *„Este cu neputință să nu vină prilejuri de păcătuire; dar vai de acela prin care vin! Ar fi mai de folos pentru el să i se lege o piatră de moară de gât, și să fie aruncat în mare, decât să facă pe unul din acești micuți să păcătuiască”*. – decât să dea naștere la confuzie, dezbinări. Fiecare învățătură adevărată unește poporul lui Dumnezeu, până ajungem la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu. În locul acesta nimeni nu trebuie să cadă de acord cu un om – în locul acesta noi dăm dreptate lui Dumnezeu. Orice învățătură care nu vine de la Dumnezeu provoacă diviziuni, și se ajunge până acolo că în același oraș exista 2, 3, sau mai multe biserici. Când am fost ultima oară în Tucson, anul trecut, mi s-a spus câte biserici ale mesajului există în acest oraș. Am dat din cap și nu mi-a venit să cred. Și aici suntem la punctul, ca să o exprimăm biblic: când Pavel a scris Bisericii, în Corint, Efes, sau oriunde a mai fost cazul, el n-a scris către două sau trei biserici, ci a scris unei singure biserici care se găsea într-un loc. Și această biserică dintr-un loc este temelia adevărului, și acolo minciuna n-are ce căuta, profeții mincinoși n-au ce căuta, profețiile mincinoase n-au ce căuta – numai Dumnezeu are dreptul sfânt de a lucra conform Cuvântului Său. Și acolo unde este prezent Dumnezeu, și lucrează, este unitate în Duhul - Duhul lui Dumnezeu unește. Eu nu știu dacă și voi ați observat, dar eu

am observat că dragostea [fraților unii pentru alții] devine din ce în ce mai adâncă. Fiți sinceri: mai putem trăi noi unii fără ceilalți? În slavă vom sta la o singură masă, vom sărbători ospățul împreună cu Domnul. Vom mai putea noi să facem acest lucru, dacă aici noi ne evităm unii pe alții, și poate că ne mai și întoarcem spatele unii altora? Dacă Dumnezeu Își întoarce fața spre noi, atunci haideti ca și noi să ne întoarcem fața unii către ceilalți... Să ne privim în ochi unii pe alții, să ne primim unii pe alții, la fel cum ne-a primit Dumnezeu în Hristos Isus, până vom ajunge la unire, la unirea deplină a credinței. „*Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine...*” Și atunci noi nu ne mai cunoaștem după trup, ci după Duhul, și Pavel scrie în ultimele versete din Galateni „*Și peste toți cei ce vor umbla după dreptarul acesta și peste Israelul lui Dumnezeu să fie pace și îndurare!*” Există o regulă, un îndreptar după care trebuie să umblăm.

Acum, gândul principal: slujba fraților noștri, a ajuns la un asemenea punct culminant, când ei nu dădeau doar învățături bisericilor locale (despre cum să se practice darurile și slujbele, cum să fie cu bătrânii, cu diaconii) – scopul adevăratei vestiri este ca la revenirea lui Isus Hristos, Domnul nostru, să fie pregătită o biserică fără pată și fără zbârcitură.

Chiar dacă noi am cunoaște toate tainele, chiar dacă am ști cum să rânduim totul, chiar dacă am avea credință încât să mutăm munții, dar dacă n-am avea adevărata dragoste a lui Dumnezeu am fi doar o aramă zângănitore, un chimval răsunător.

Deci, Dumnezeu vrea să poarte de grijă ca în cazul nostru totul să ajungă așa cum a fost la început. Ei erau o inimă și un suflet. Dacă Petru scrie în 2 Petru 3, de la v. 14, că trebuie să fim găsiți fără prihană și fără vină înaintea

Domnului, atunci fie ca Domnul Dumnezeu să ne-o dăruiască. Dacă Pavel scrie în 2 Cor. 11.2-3 „*să vă înfățișez înaintea lui Hristos ca pe o fecioară curată*” atunci vă rog primiți-o, și luați seama: în versetul următor el spune: „*Dar mă tem ca, după cum șarpele a amăgit pe Eva cu șiretlicul lui, tot așa și gândurile voastre să nu se strice de la curăția și credincioșia care este față de Hristos*”. Ce este? Dumnezeu se descoperă în simplitate; și noi trebuie să-L slujim pe Domnul, să-L urmăm și să credem numai ce a spus Scriptura, și cu referire la desăvârșire, la chemarea afară a Bisericii lui Isus Hristos, Domnul nostru. În Efeseni 4, avem descrierea slujbelor, ca toți să ajungă la unirea credinței și a cunoștinței în Hristos Isus, Domnul nostru.

Încă o dată, ca să facem rezumat. Dumnezeu a dat făgăduința Înainte ca ziua harului să se încheie, înainte ca ziua mântuirii să se sfârșească, și înainte ca ușa să se închidă, că El va trimite un profet, în această epocă profetică. Și El însuși a spus acest lucru: „*Iată, voi trimite pe solul Meu înaintea Mea...*” Mal. 3.1. Și după aceea, „*Iată, vă voi trimite pe profetul Ilie...*” Și aici este punctul: Se poate întreba și alții te pot întreba pe tine sau pe mine: „*Puteți dovedi că bărbatul acesta a fost bărbatul pe care l-a făgăduit Dumnezeu?*” Tu și eu nu avem nevoie să dovedim nimic. Noi avem nevoie să ne fie descoperit de Dumnezeu. Acest lucru nu se poate înțelege... se ridică tot felul discuții. De câte ori n-am spus noi: unde se mai discută, nu este descoperire. Unde este descoperire, acolo nu se mai discută. De asemenea, și în această privință ne putem încrede în Domnul: de unde au știut ei pe vremea aceea, cine este Isus Hristos? Domnul i-a spus lui Petru: „*nu carnea și sângele ți-a descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu care este în ceruri*”. Și Domnul nostru spune și astăzi în Matei 11: „*și nimeni nu cunoaște deplin pe Fiul, afară de Tatăl; tot*

astfel nimeni nu cunoaște deplin pe Tatăl, afară de Fiul, și acela căruia vrea Fiul să i-L descopere". Descoperirea nu vine prin discuții. Descoperirea vine în clipa când crezi Cuvântul lui Dumnezeu din toată inima. Și aceasta vine în prezența Domnului. Noi am citit și ieri: ucenicii umblau cu Domnul, și inimile lor ardeau pentru că El le-a vorbit.

Acum, numai ca să vedeți din sfânta Scriptură, despre Îngerul legământului, ca să vedeți și să recunoașteți puțin mai bine din Scriptură Apoc. 4 și Apoc. 10. În Fapte 7 citim de la v. 30: *„Peste patruzeci de ani, i s-a arătat un înger în pustia muntelui Sinai, în para focului unui rug*". Puteți citi în Exod 3 – acolo sunt amintiți trei termeni: îngerul Domnului, Domnul, și Dumnezeu. Toți cei 3 termeni sunt numiți în acel context, în Exod 3. Dar pentru că aici era vorba de un mesaj, de aceea El este Îngerul legământului.

Citesc mai departe, v.31: *„Moise, când l-a văzut, s-a mirat **de arătarea aceasta**”*. Mai înainte am citit *„i s-a arătat un înger... în para focului unui rug*". Dincoace scrie că Moise s-a mirat de arătarea Domnului. Și Domnul a spus *„Eu sunt Dumnezeul părinților tăi, Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac, și Dumnezeul lui Iacov”*. Și Moise, tremurând, n-a îndrăznit să se uite. Domnul i-a zis: *„Scoate-ți încălțăminte de la picioare, căci locul pe care stai, este un pământ sfânt”*. Frați și surori, dacă Dumnezeu ne vorbește, atunci și locul este sfințit prin prezența Lui.

Apoi citim în v. 35: *„Pe acest Moise, de care se lepădaseră ei, când au zis: ‚Cine te-a pus pe tine stăpânitor și judecător?’ Dumnezeu l-a trimis ca stăpânitor și izbăvitor, cu ajutorul îngerului, care i se arătase în rug*". V. 37: *„Acest Moise a zis fiilor lui Israel: „Domnul, Dumnezeul vostru, vă va ridica dintre frații voștri un prooroc ca mine: de el să ascultați”*. El este acela care, în adunarea Israelitilor din

pustie, cu îngerul, care i-a vorbit pe muntele Sinai, și cu părinții noștri, a primit cuvinte vii, ca să ni le dea nouă”. Moise a primit cuvintele, ca să le comunice poporului. Domnul Dumnezeu, în chipul unui înger, ca înger al legământului, a vorbit și Moise a primit cuvintele. Și dacă citim în Apoc. 10 despre Îngerul legământului... și curcubeul este semnul clar al legământului. Și vă și spun de ce. Pentru că în Apoc. 4, curcubeul a apărut deasupra Celui care stă pe scaunul domnului. Aici, în Apoc. 4.1- „...și-ți voi arăta ce are să se întâmple după aceste lucruri! Numai decît am fost răpit în Duhul. Și iată că în cer era pus un scaun de domnie, și pe scaunul acesta de domnie ședea Cineva. Cel ce ședea pe el, avea înfățișarea unei pietre de iaspis și de sardiu; și scaunul de domnie era înconjurat cu un curcubeu ca o piatră de smarald la vedere”. Deci, Unul ședea pe scaunul de Domnie, și curcubeul Îl înconjura. Apoi, după deschiderea pecetilor, care este descrisă foarte clar aici în cap. 5, 6, 7, 8 până în cap. 9, ni se spune în cap. 10.1: „Apoi am văzut un alt înger puternic, care se pogora din cer, învăluit într-un nor. Deasupra capului lui era curcubeul, fața lui era ca soarele...” ș.a.m.d. Deci, să lăsăm fiecare verset biblic așa cum este, să-l lăsăm unde este, și să respectăm Cuvântul lui Dumnezeu până în cel mai mic detaliu. Aici, Domnul ne este arătat ca Înger al legământului, după cum este scris în Mal. 3:1 „Și deodată va intra în Templul Său Domnul pe care-L căutați: Solul legământului, pe care-L doriți...”

Frați și surori, armonia din acest Cuvânt este atât de convingătoare, atât de puternică încât nu ne mai rămâne nimic altceva decît să-I mulțumim lui Dumnezeu. Indiferent ce subiect este, fie că e vorba de vremea sfârșitului, de seceriș, chemare afară... și știți că și chemarea afară...? Tocmai mi-am adus aminte de 2 Cor. 6... avem și aici

cuvântul „fărădelege”. „...depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelege”. Iar aici avem din nou... 2 Cor. 6 v. 14: „Nu vă înjugați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși. Căci ce legătură este între neprihănire și **fărădelege**? Sau cum poate sta împreună lumina cu întunericul?” Frați și surori, Dumnezeu dă descoperirea și o privire de ansamblu asupra întregului plan de mântuire, aceluia care găsește cuvântul cheie, și care este călăuzit de Duhul Sfânt în tot adevărul.

Am putea vorbi despre multe lucruri acum... Apostolii au avut cu adevărat necazuri cu toți frații falși cu învățăturile stricate, și nimic n-a fost prezis mai clar decât faptul că originalul și falsul, adevărul și falsul vor fi atât de apropiate, încât dacă ar fi cu putință să fie înșelați chiar și cei aleși; Mat. 24.24. De aceea și avertismentul, avertizarea, mesajul acestui ceas, chemarea afară din toată fărădelegea, să iasă afară din tot ce nu este în concordanță cu Dumnezeu și cu Cuvântul lui Dumnezeu.

Și în încheiere haideți s-o spunem așa cum este: toți carismaticii, indiferent de orientarea pe care o au, cu toții se află în învățătura trinitară, în botezul trinitar, în propriile programe, și cu toate astea mai spun că au confirmarea din partea lui Dumnezeu, pentru că se întâmplă asta sau cealaltă. Și de cele mai multe ori, nu se întâmplă chiar atât cât pretind ei. Dar necazul constă în faptul că ei se gândesc că prin aceasta Dumnezeu îi confirmă pe ei. Va confirma Dumnezeu un om care este în eroare? Imposibil. Deci, vedem că în vremea noastră se petrec și se derulează toate aceste lucruri, Dumnezeu ne-a dat harul să deosebim, nu să privim la semne și minuni, ci să privim la Domnul, să primim Cuvântul Său și să respectăm Cuvântul Său, și să ne fie descoperit. Și prin aceasta recunoaștem că am primit har la

Dumnezeu – căci El ne-a lăsat să cunoaștem căile Lui. Vă rog să vă gândiți la ce a spus fratele Branham cu toată seriozitatea: să lăsăm fiecare Cuvânt așa cum este în contextul din care face parte – totul formează o unitate, dar trebuie să ne fie descoperit prin Duhul Sfânt. Și aceasta este dorința noastră fierbinte: să fim învățați de Dumnezeu, să fim călăuziți prin Duhul Sfânt, până când noi, ca Biserică Mireasă, vom fi umpluți cu Duhul Sfânt, îmbrăcați cu putere de sus, ca și ultima fază să poată să aibă loc. Cuvântul lui Dumnezeu este absolutul nostru. Și El, care a început, va și desăvârși. Și El, care a dat însărcinarea, și care a spus „Așa cum Ioan Botezătorul a fost trimis ca să premergea prima venire a lui Hristos, tot așa ești tu ești trimis cu un mesaj care va premerge a doua venire a lui Hristos”. Un pregătitor de drumuri, cineva care a deschis temnițele, care a vestit libertatea, astfel ca toți să fie ajutați în ziua mântuirii. Se poate spune doar atât: cine are urechi, să asculte ce spune Duhul Bisericilor. Domnul nostru ne spune și azi tuturor: „Ați înțeles voi toate aceste lucruri?” Spuneți doar „Amin”. Dacă Domnul ar întreba azi: ați înțeles legăturile? Ați înțeles ce a dorit Domnul să ne spună azi? Priviți spre țintă... Cum am citit ieri, și cum a spus fratele Branham așa de clar: numai cine are ținta înaintea ochilor o va și atinge. Nu priviți la greutatea... Nu priviți la dreapta sau la stânga, ci spre țintă. Și Pavel spune că noi, cei care suntem orientați către țintă, dorim să avem ochii ațintiți spre El, Domnul nostru. Și Dumnezeu să ne ajute pe toți, după cum spunea Pavel: *„uitând ce este în urma mea, și aruncându-mă spre ce este înaintea mea”*, spre ținta care este înaintea mea – să ne fie dăruit tuturor prin har, să nu ne mai uităm în urmă, ci înainte. Domnul nostru își va încheia lucrarea cu Biserica Lui până în ziua revenirii lui Isus Hristos. Așa este scris. Acesta este absolutul nostru, și așa o

credem.

Domnul Dumnezeu este prezent. Domnul Dumnezeu a sfințit acest loc, ca să vorbească poporului Său, și ca să ne conducă în tot adevărul, prin Cuvântul și prin Duhul Său. Dumnezeu Atotputernic, care a vorbit lui Avraam, lui Moise, lui Ilie, tuturor profetilor, lui Ioan Botezătorul, fratelui Branham, lui Pavel – tuturor – El ne-a vorbit și nouă astăzi și ieri; El ne-a vorbit de multe ori. Lui îi vom aduce acum închinarea și lauda, împreună. Amin. Ne ridicăm pentru rugăciune. Poate cântăm „Vino de sus, Duhul Domnului”. [...] Le rugăm pe cele două surori să cânte „Ești tu gata pentru ceasul acela”? Despre asta este vorba. Să rămânem în rugăciune... Și acum am dori să vă chemăm și să vă rugăm să veniți la Domnul... cu toate necazurile, cu tot ce avem... Nimeni nu trebuie să plece de aici cu necazuri, boli, sau păcat. Domnul este prezent. Zilele Bibliei sunt din nou aici. Domnul ne vorbește atât de direct, cum ne-ar vorbi dacă ar putea să stea înaintea noastră în chip vizibil. Respectați Cuvântul Său. Apoi vom mulțumi împreună. [...]

Laudă și mulțumiri Domnului nostru. El ne spune și astăzi „*Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă pentru sufletele voastre*”. Dacă sunt în mijlocul nostru prieteni care n-au trăit încă o întoarcere, care nu și-au predat încă conștient viețile lor Domnului, care n-au primit în credință pentru ei personal lucrarea de răscumpărare de la Golgota, nu plecați acasă așa. Veniți la Domnul. Veniți azi. Fiecare zi fără El este o zi pierdută. Dumnezeu să dăruiască har.

În timp ce avem capetele aplecate, dați-mi voie să întreb câți ar dori să-și dedice viețile lor Domnului. Avem câțiva aici? Dumnezeu să binecuvânteze. Mă gândesc mai ales la toți cei tineri, care poate mai au o luptă interioară, și

simt că Domnul îi cheamă, dar care încă n-au putut străpunge, ca Duhul Lui să poată mărturisi duhului lor că au devenit copii ai lui Dumnezeu. Căci așa este scris în evanghelia lui Ioan 1: *„Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul [puterea – germ.] să se facă copii ai lui Dumnezeu...”* Noi putem crede în Numele Lui, căci este scris: *„...Îi vei pune numele Isus, pentru că El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale”*. *„...nu este sub cer nici un alt Nume dat oamenilor, [în care trebuie să fim mântuiți]”* decât Numele lui Isus, care este disprețuit așa de tare de lumea aceasta, dar pentru noi este Numele cel mai prețios care există; este Numele mai presus de orice nume, singurul Nume în care este mântuire: Isus Hristos, Rege, Preot și Profet, Mântuitor și Vindecător. În Isus Hristos Domnul nostru, avem totul deplin.

Deși nu chemăm în față, voi știți că Domnul vă cheamă și puteți veni la El. Câți sunt aici, bolnavi? Să credem astăzi! Credința este biruința asupra lumii. Credința mișcă brațul lui Dumnezeu. Credința devine absolutul, așa cum a spus-o foarte clar fratele Branham: când ne ancorăm credința în făgăduința lui Dumnezeu, atunci avem absolutul dumnezeiesc. Noi nu mai bâjbâim, ci am primit descoperirea: Dumnezeu a fost în Hristos și a împăcat lumea cu Sine. El ne-a luat toate fărădelegile, a rupt zapisul cu poruncile, Și-a vărsat sângele, și-a dat viața, ca noi să fim eliberați de moarte, să primim iertarea păcatelor și viața veșnică. Cine vrea mai mult? Ar fi putut Dumnezeu să facă mai mult, decât să aducă El însuși mântuire, acestei lumi pierdute? El însuși a venit la noi și ne-a adus mântuirea. Primiți-o! Să cântăm „Așa cum sunt” apoi ne vom ruga.

Să ne rugăm împreună.

Tată ceresc, venim înaintea tronului Tău de har, în

Numele lui Isus Hristos, Domnul nostru, și Îți mulțumim pentru Golgota, pentru lucrarea încheiată de răscumpărare, pentru iertarea păcatelor și vinei noastre. Îți mulțumim pentru viața veșnică, pentru împăcare, pentru mântuirea deplină. Doamne iubit, mântuiește tot ce este pierdut, vindecă ce este bolnav, eliberează ce este legat – căci Duhul Domnului se odihnește peste noi ca să vestim robilor slobozirea, celor bolnavi vindecarea, mântuirea celor pierduți. Este lucrarea lui Dumnezeu, în și prin noi toți.

Doamne iubit, confirmă-ți Cuvântul și binecuvântează-ți Biserica. Aleluia. Dumnezeule, mă rog pentru toți cei ce sunt aici, și pentru toți de pe tot pământul: dăruiește descoperire prin Duhul Tău Sfânt, pentru Biserica Ta. Condu-Ți biserica mai în față în credință. Să ai calea Ta cu noi. Facă-se voia Ta, precum în ceruri așa și pe pământ. Binecuvântează-ne și fă-ne o binecuvântare. Mai ales pe toți frații slujitori să-i binecuvântezi, în toate popoarele, limbile și neamurile. Și Cuvântul Tău să nu se întoarcă gol, ci să îplinească scopul pentru care l-ai trimis, aici și azi, și pretutindeni, până în veșnicii.

Doamne iubit, Tu ai pregătit locul pentru noi, și vei reveni. Noi credem că se va întâmpla în curând, în timpul nostru. Îți mulțumim că putem să vedem semnele vremurilor – scrisul de mână de pe perete îl putem vedea așa de clar. Îți mulțumim pentru Cuvântul profetic.

Și tot poporul să-L laude și să-L slăvească pe Domnul! Aleluia. Mulțumiți lui Dumnezeu. Slăviți Numele Lui minunat. Slăviți puterea sângelui Său, a Cuvântului și a Duhului Său. Aleluia.

Tot poporul să spună „Amin”.